

Arrest

nr. 342 342 van 5 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20 / 83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 19 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 13 november 2025 geïnterpelleerd door de politie van Dilbeek toen hij onder invloed een parkeerovertreiding beging en in het bezit bleek te zijn van een valse Roemeense identiteitskaart en een valse Poolse verblijfskaart.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 14 november 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Dilbeek op 13.11.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: G.(...)
voornaam: I.(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Moldavië

In voorkomend geval, alias: Gram Ion 01.03.1983 Roemenië, betrokkene trachtte zich voor te doen als EU-onderdaan, echter is hij in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart en valse Poolse verblijfskaart wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn. Betrokkene is in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart en valse Poolse verblijfskaart.

3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften.

Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij reeds 8 jaar in België verblijft. Hij verklaart dat zijn ex-vrouw en kinderen in België verblijven alsook in Moldavië zonder verdere informatie te verschaffen waardoor verder onderzoek niet mogelijk is. Betrokkene trachtte zich op 03.05.2018 in te schrijven voor lang verblijf als EU-onderdaan. Op 12.05.2018 werd er beslist dat betrokkene geen recht had tot inschrijving. Verder werd er geen enkele aanvraag tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn kinderen en ex-vrouw door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Moldavië of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat hij last heeft van zijn knie zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

Artikel 74/14 §3, 3°: *de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Gram Ion 01.03.1983 Roemenië, betrokkene trachtte zich voor te doen als EU-onderdaan, echter is hij in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart en valse Poolse verblijfskaart en Gram Ion 01.03.1983 Moldavië.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van valsheid in geschriften.

Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij last heeft van zijn knie zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Gram Ion 01.03.1983 Roemenië, betrokkene trachtte zich voor te doen als EU-onderdaan, echter is hij in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart en valse Poolse verblijfskaart en Gram Ion 01.03.1983 Moldavië.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van valsheid in geschriften.

Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Dilbeek op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van valsheid in geschriften.

Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit

geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S.I.(...), administratief deskundige, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Korpschef van de politie Dilbeek, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel, de betrokkene, G.(...), I.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum 127bis te Steenokkerzeel (...)"

1.3. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid die op 19 november 2025 werd ingediend, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 21 november 2025 (RvV 21 november 2025, nr. 336 433).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat de middelen identiek zijn aan de middelen in het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid dat op dezelfde dag werd ingediend. De door verzoeker aangevoerde middelen werden in het kader van de schorsingsprocedure onvoldoende ernstig bevonden. Er is geen reden om deze middelen in het kader van onderhavige annulatieprocedure anders te beoordelen en deze gegrond te achten. De overwegingen uit het verwerpingsarrest van 21 november 2025 kunnen dus integraal worden hernomen:

"(...)

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) iuncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"EERSTE MIDDEL - SCHENDING VAN - DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1 - 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 — ART. 62 VREEMDELINGENWET)

- IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSPERPLICHTING

- IUO ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN

- IUO. ART. 74/13 VREEMDELINGENWET

- IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1.

In de bestreden beslissing wordt de impact c.q. de inmenging van de bestreden beslissing op het gezinsleven van verzoeker erkend.

Gelet op deze inmenging in het privé en gezinsleven van verzoeker dient acht geslaan te worden op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: "1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familieen gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM dient derhalve in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en aldus dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, & 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, & 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nufiez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnese/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM

afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

2.

Terzake kan worden verwezen naar de concrete invulling van art. 8 EVRM door de Raad van State in haar arrest dd. 22 december 2010 (nr. 210.029), en de hieruit voor de Belgische Staat voortvloeiende verplichtingen (eigen onderlijning):

“ Overwegende dat art. 8 van het EVRM niet van openbare orde is, doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een “rechtmatige” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds” De Raad van State legt m.a.w. de verplichting aan de Belgische Staat op om te toetsen aan de voorwaarden van art. 8 EVRM.

3.

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt dus overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, & 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

4.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt: “ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

5.

De belangenafweging in de bestreden beslissing in casu mist de vereiste pertinentie.

Verwerende partij erkent dat verzoeker een ex-partner heeft in België, en voornamelijk zijn kinderen met wie hij nog steeds een hechte band heeft, doch weigert hiermee rekening te houden.

Er wordt enkel een vage verwijzing gemaakt naar het feit dat verzoeker — als volwassen persoon — toch een eigen leven kan opbouwen in Moldavië.

Dit is uiteraard de wereld op zijn kop. Verwerende partij weigert met het gezinsleven in België rekening te houden omdat hij toch een nieuw gezin zou kunnen stichten in zijn land van oorsprong.

Relevant gegeven is dat het bevel om het grondgebied te verlaten voor gevolg heeft dat verzoeker verwijderd wordt van zijn kinderen, en derhalve zijn recht op een gezinsleven niet kan uitoefenen.

Het feit dat verzoeker al dan niet een nieuw gezin zou kunnen stichten in Moldavië is volledig naast de kwestie.

6.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, 6 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, 863).

De bestreden beslissing blijft m.a.w. in gebreke een pertinente belangenafweging te maken tussen het recht op het gezinsleven van verzoeker en de toepassing van de Vreemdelingenwet; het wordt niet op afdoende wijze gemotiveerd hoe het bevel in overeenstemming kan worden gebracht met art. 8 EVRM.

De theoretische mogelijkheid van verzoeker of hij al dan niet een nieuw gezin zou kunnen stichten in Moldavië is irrelevant. Art. 8 EVRM waarborgt uiteraard zijn huidig gezinsleven, geen hypothetisch toekomstig ander gezin.

De beslissing bevat aldus geen afdoende motivering nopens het gerechtvaardigd karakter van de inmenging in het gezinsleven. De in de beslissing opgenomen overwegingen rechtvaardigen de inmenging in het gezinsleven niet.

Een schending van art. 8 EVRM iuo. de materiële motiveringsplicht dient derhalve te worden aangenomen. ”

3.2.1.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.2.1.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op het eerste zicht duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt waarop de verwerende partij steunt.

De verzoekende partij verduidelijkt niet op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.2.1.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de

Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

3.2.1.6. De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing de impact/de inmenging van de bestreden beslissing op haar gezinsleven wordt erkend, dat de verwerende partij erkent dat zij een ex-partner heeft in België en kinderen met wie zij nog steeds een hechte band heeft, doch weigert hiermee rekening te houden en louter een vage verwijzing maakt naar het feit dat de verzoekende partij als volwassen persoon een eigen leven kan opbouwen in Moldavië, dat dit volledig onterecht is, dat het een relevant gegeven is dat de bestreden beslissing voor gevolg heeft dat zij verwijderd wordt van haar kinderen en derhalve haar recht op een gezinsleven niet kan uitoefenen. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing in gebreke blijft om een pertinente belangenafweging te maken tussen haar recht op een gezinsleven en de toepassing van de Vreemdelingenwet, dat het niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd hoe het bevel in overeenstemming kan worden gebracht met artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij is van mening dat artikel 8 van het EVRM haar huidig gezinsleven waarborgt en geen hypothetisch en toekomstig ander gezin. Zij betoogt dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat nopens het gerechtvaardigd karakter van de inmenging in het gezinsleven en dat de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen de inmenging in het gezinsleven niet rechtvaardigen.

3.2.1.7. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de inmenging van deze beslissing op het gezinsleven van de verzoekende partij wordt erkend. In de bestreden beslissing wordt daarentegen in eerste instantie betreffende het bestaan van een gezinsleven gemotiveerd dat de verzoekende partij enkel verklaarde 8 jaar in België te verblijven en een ex-vrouw en kinderen te hebben die in België verblijven zonder verdere verduidelijking.

3.2.1.8. Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren,

waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich, zoals ook reeds aangegeven in de bestreden beslissing, opnieuw beperkt tot de loutere bewering dat zij een ex-partner en kinderen heeft in België, doch dit geenszins verder toelicht. De Raad stelt ook vast dat de verzoekende partij zelfs niet verduidelijkt wie haar ex-vrouw of haar kinderen zijn en op welke wijze zij hier een gezinsleven mee onderhoudt. Ook worden hiervan geen stavingstukken voorgelegd, noch wordt ter terechtzitting verdere toelichting gegeven.

Nu de verzoekende partij niet verduidelijkt met welke perso(o)n(en) zij meent een gezinsleven te onderhouden dat beschermingswaardig is, toont zij op het eerste zicht ook geenszins aan op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen het recht op een gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het gebrek aan verduidelijkingen kan het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het eerste zicht niet worden vastgesteld.

De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met een vermeende ex-partner en/of kinderen op het Belgische grondgebied. Bijgevolg diende de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. De vermelding in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij eventueel contact met haar ex-vrouw en kinderen kan onderhouden door middel van moderne communicatiemiddelen, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Met de loutere bewering dat zij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven heeft in België, toont de verzoekende partij dit geenszins aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezinsleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waaromtrent de verwerende partij had moeten motiveren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht dan ook niet aangetoond.

3.2.1.9. Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze in casu van toepassing zouden zijn.

3.2.1.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie aannemelijk gemaakt.

3.2.1.11. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij op het eerste zicht aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

3.2.1.12. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.13. Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 7 (eerste lid), 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat zij ook het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

3.2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“- Schending van art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- Schending van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht);

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Wet van 29 juli 1991

1.

Art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een reden om het grondgebied te verlaten is:

- wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710);

de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2.

Er wordt in casu verwezen naar het feit dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn op feiten van valsheid in geschrifte, door te verwijzen naar zijn bezit van een (vermeend) valse verblijfskaart.

Hieruit leidt de verwerende partij af dat verzoeker dient beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde — uiteraard zonder te vermelden dat verzoeker na verhoor onmiddellijk werd vrijgelaten.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

3.

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 1 O juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar één enkele feit - zonder de vermelden dat verzoeker wegens gebrek aan bewijs zelfs niet in verdenking werd gesteld - poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom deze voorgaande aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord het gedrag van verzoeker daar niet aan.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

4.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele van het gevaar voor de openbare orde door verzoeker.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

Uit de opmaak van de bestreden beslissing valt zelfs niet af te leiden wat verzoeker exact ten laste werd gelegd.

Het klopt dat verzoeker in het bezit was van ongeldige documenten. Desondanks betekent dit niet automatisch dat hij ook een gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

Niet iedereen die geen geldige verblijfsdocumenten in zijn bezit heeft is automatisch gevaarlijk voor de samenleving... Een dergelijke redenering raakt kant nog wal

Verwerende partij laat eveneens na te vermelden dat het openbaar ministerie besliste verzoeker na verhoor door de politiediensten vrij te laten.

5.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker werd tegengehouden door een politiepatrouille maar na verhoor werd vrijgelaten vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een loutere arrestatie voor verhoor besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.”

3.2.2.2. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd.

Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg op het eerste zicht niet.

3.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991, voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient voorts te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.2.2.5. De verzoekende partij betoogt dat in casu wordt verwezen naar het feit dat zij op heterdaad betrapt zou zijn op feiten van valsheid in geschrifte door te verwijzen naar haar bezit van een (vermeend) valse verblijfskaart en dat de verwerende partij hieruit afleidt dat zij dient beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde, uiteraard zonder te vermelden dat zij na verhoor onmiddellijk werd vrijgelaten, dat de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende kan worden beschouwd, dat de motivering onvoldoende gegevens bevat om te kunnen besluiten dat zij een gevaar is voor de openbare orde of door haar gedrag zou kunnen geacht worden de openbare orde te schaden.

Zij meent dat het de verwerende partij toekomt om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een inperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen, dat de verwerende partij haar beslissing moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, dat de verwerende partij moet beoordelen of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert, dat uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is, dat verwijzend naar één enkel feit de verwerende partij poneert dat zij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te herhalen, dat de bestreden beslissing minstens had moeten motiveren waarom deze voorgaande

aanleiding kan geven tot de conclusie dat zij vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, dat om een bevel te nemen evenwel een gedrag vereist is dat ernstige redenen van openbare orde uitmaakt en een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de beslissing ook in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat haar gedrag daar niet aan beantwoordt, dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat zij dit gedrag in de toekomst zou verder zetten, dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele van het gevaar voor de openbare orde, dat de relevante vraag voor de beoordeling of zij een gevaar voor de openbare orde is, de vraag is of er voldoende indicaties zijn dat zij zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten, dat uit de opmaak van de bestreden beslissing niet valt af te leiden wat haar exact ten laste werd gelegd, dat het klopt dat zij in het bezit was van ongeldige documenten, maar dat dit niet automatisch betekent dat zij ook een gevaar voor de openbare orde uitmaakt, dat niet iedereen die geen geldige verblijfsdocumenten in zijn bezit heeft automatisch gevaarlijk is voor de samenleving en dat de verwerende partij tevens nalaat te vermelden dat het openbaar ministerie besliste haar na verhoor door de politiediensten vrij te laten.

De verzoekende partij betoogt dat er in casu aldus onvoldoende feitelijke gegevens voorliggen die toelaten te stellen dat zij een gevaar voor de openbare orde zou vormen, dat de loutere verwijzing naar het feit dat zij werd tegengehouden door een politiepatrouille maar na verhoor werd vrijgelaten geen afdoende motivering ter zake vormt voor het gevaar dat zij zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of zij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij herhaalt dat de relevante vraag voor de beoordeling of zij een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag is of er voldoende indicaties zijn dat zij zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten en niet de vraag of haar handelen schadelijk is geweest, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat zij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt/zou kunnen vormen. Zij wijst erop dat de verwerende partij op grond van het bestaan van een loutere arrestatie besluit dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt waarbij zij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens.

3.2.2.6. Nog daargelaten de vraag of de verwerende partij in casu in alle redelijkheid kon stellen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden en aldus toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en motiveert waarom deze bepaling kan worden toegepast en dit als volgt:

“1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.”. Voormeld motief volstaat op het eerste zicht op zich reeds om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van de verzoekende partij betreffende het gevaar voor de openbare orde slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

3.2.2.7. De verzoekende partij toont met haar betoog in haar tweede middel dan ook de schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen op het eerste zicht niet aan.

3.2.2.8. Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2. De Raad stelt vast dat de middelen evenmin kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en maakt de overwegingen uit het verwerpingsarrest van 21 november 2025 opnieuw tot de zijne. Het beroep tot nietigverklaring dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

F. TAMBORIJN